

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22209/2024
05.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Илић, адвокат у ..., против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Роберт Миловановић, адвокат у ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3404/23 од 08.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3404/23 од 08.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3404/23 од 08.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П. 37/23 од 12.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца па је утврђено да су тужиоци сувласници по основу одржаја са по 1/3 на уделу од ... од кп. бр. ..., шума 3. класе, ..., површине 6,30 ари, уписане у лн. бр. ... КО ..., који удео се простире у реалним границама ближе описаним у ставу првом изреке, укупне површине 0,77 ари, што је тужена дужна да призна. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 578.880,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3404/23 од 08.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом, утврђено је право сусвојине тужиоцима на парцели и у границама ближе описаним у изреци првостепене пресуде. Према образложењу нижестепених одлука, правни претходник тужилаца (пок. ДД), сматра се савесним држаоцем земљишта, те се период његове државине има урачунати у време које његови правни следбеници држе предметну непокретност као савесни држаоци. Осим тога, утврђено је да се правни претходник тужиоца, а потом и сами тужиоци, налазе у савесној државини у делу кп. бр. ... у површини од 77м² у КО ..., управо у мерама и границама наведеним у изреци првостепене пресуде у временском периоду дужем од 20 година, па су нижестепени судови применом одредби члана 28. став 4. и члана 72. Закона о основама својинскоправних односа, усвојили тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент у ревизији једним делом указује на непотпуно утврђено чињенично стање, из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити. Нису од значаја за дозвољеност ревизије ревизијски разлози којима се оспорава правилност примене материјалног права, у ситуацији када ревидент не истиче друге услове за изузетну дозвољеност ревизије, као што су неуједначеност судске праксе и потреба за новим тумачење права. Нису од општег интереса питања која ревидент поставља у ревизији, као што је питање стицања својине одржајем на делу парцеле, у ситуацији када је супротно ревизијским наводима, првостепени суд утврдио границе парцеле на које се тужбени захтев односи.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 05.09.2019. године. Означена вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да, у другим случајевима, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу другом изреке Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић